நூல்வாசியும் கால்வாசியும்

ந்யாய வேதாந்த வித்வான், வாகம்ருதவர்ஷீ, ஸ்ரீ உ. வே.

வேளுக்குடி K. வரதாசாரியர்

வேதம் முதலான சாஸ்த்ரங்களை ஆராய்ந்து நம் பூர்வர்கள் அறுதியிட்ட தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள் இவை;

ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருள் என்றும் அவன் திருவடிகளே வழி (உபாயம்) என்றும் அன்னவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தம் (பேறு) என்றும் இவையே ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸாரமும்.

அறிவினால் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவர் அறிய நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தியான கீதாசார்யனுடைய கீதா நிஷ்கர்ஷமும் இதுவேயாகும். பகவச்சரணாவிந்த சரணாகதியிலே அநுஷ்டித்தார்கள் ஆழ்வார்களும் பூர்வாசார்யர்களும். நாமும் ப்ரபந்நர்களே.

பகவச் சரணாகதிக்கு பலம் பகவத்கைங்கர்யம். இதுவே ப்ரார்த்திக்கப்பட வேண்டியது—சீரியதும் இதுவே. உரியதும் இதுவே.

"உறுவதாவது ...... நீள் குடக் கூத்தனுக்காட் செய்வதே" (4.10.10) என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்துள்ளார். நீள் குடக் கூத்தனுக்கு ஆட்செய்வதே உறுவதாவது. உறுவதும் இது. ஆவதும் இது. சீரியதும் இது. ஸௌசகமும் இது என்று நம்பிள்ளை வ்யாக்யாதித்து அருளினார். "அருள் கொண்டாடும் அடியவர்" என்றவிடத்து அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநமும் அநுஸந்தேயம். "கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம், கருணை ஸாதநம் என்றிருக்குமவர்கள்" என்றிறே அவ்விடத்து திவ்ய ஸூக்தி.

ஆக பகவச் சரணாகதிக்கு அபேக்ஷிக்கப்பட வேண்டியது பகவத் கைங்கர்யமே சீரிய பலன் என்றுதேறியது.

ஆயினும் சரணாகதி ஸகல பலப்ரதம் ஆகையால் அவரவர் தம்தாம் ருசிக்கநுகுணமாக ஒரொன்றை பலமாக உத்தேசிக்கிறார்கள். சரணா கதிக்கு ப்பலநியமமில்லை என்ற வர்த்தத்தை நிரூபிக்கும் பிள்ளை உலகாரியர் ஸ்ரீவசபூஷணத்தில் "பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தப யென்னென்னில்: தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம் ராஜ்யம், த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்......" என்று அருளிச் செய்துள்ளார். "தர்மபுத்ரா கள் தொடக்கமான ப்ரபத்தாக்களானவர்கள் ராஜ்யார்த்தமாகவு வஸ்த்ரார்த்தமாகவும் ...—ப்ரபத்திபண்ணுகையாலே" என்று பெரி ஜீயர் வ்யாக்யானம் இட்டருளினார். "மூலத்திலே (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) இத்யாதி வாக்யங்களிலே—தர்மபுத்ராதிகளுக்கு ஸித்தித்தபல என்று அர்த்தம் சொல்லில், (பெருமாளுக்கு பலம் ஸமுத்ரதரணம் என்கிறவிடத்திலே வைகட்யம் வரும். "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத்" இத்யாத் யநுரோதேந, "புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே" என்கி க்ரந்தாந்தரஸ்த்த ஸ்வொக்யத்தோடு விரோதிக்கும் ஆகையாலே (த்ரௌபதிக்கு பலம் வஸ்த்ரம்) என்கிறவிடத்திலும் வைகட்ய வரும், ஆகையால் "தர்மபுத்ராதிகளுக்கு" இத்யாதி ஷஷ்டிகளுக் "ப்ரபத்தாக்களான தத்தத் உத்தேச்யத்வம்" அர்த்தமாகக் கடவது என்னும் அபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்". ராஜ்யார்த் மாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும் ,'இத்யாதி" என்று திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் ஸ்வாமி அரும்பத விளக்கம் அருளிச் செய்தார்.

தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம் இத்யாதி வாக்யங்களில் ' தர்மபுத்ரா ப்ரபத்திகளுக்கு ஸித்தித்த பலம்" இத்யாதிப்படியே அர்த்தம் சொல்லு மளவில் பெருமாளுக்கும் த்ரௌபதிக்கும் ப்ரபத்தியால் பலஸித்தி யில்லாமையாலே விரோதிக்கும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி "தர் புத்ராதிகளுக்கு பலம்" இத்யாதி வாக்யங்களுக்கு தர்மபுத்ராதிகளுக்கு உத்திஷ்டமான பலமென்று அர்த்தம் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியருளிச் செய்கிறார். "ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும்" இத்யாதி என்று எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமியும் அரும்பத விளக்கவுரை அருளிச் செய்துள்ளார். ஆக ப்ரபத்தி ஸகல பல ப்ரதையென்றும் த்ரௌபதி வஸ்த்ரத்தை உத்தேசித்து சரணாகதி செய்தாள் என்றும் தேறியது இவ்வர்த்தத்தை கலியன் அருளிச் செய்த திருவல்லிக்கேணி பாசுரத்தைக்கொண்டு நாம் அநுபவிப்போம். "அந்தகன் சிறுவன் அரசர்தம் அரசற்கிளையவன் அணியிழையைச் சென்று 'எந்தமக்குரிமை செய்' எனத்தரியாது 'எம்பெருமான் அருள்' என்ன, சந்தமல்குழலாள் அலக்கண் நூற்றுவர்தம் பெண்டிரும் எய்தி நூலிழப்ப இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றானைத் திருவல்லிக்கேணிக் கண்டேனே", (2.3.6) என்பது பாசுரம்.

எம்பெருமான் உகந்தருளின திவ்ய தேசங்களுள் திருவல்லிக்கேணிக்குத் தனிச்சிறப்புண்டு. இலதமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமான் ஸுமதி என்ற அரசனுக்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்ச் சேவை ஸாதித்து ஸ்ரீ வேங்கடக்ருஷ்ணன் என்ற திவ்யநாமத்தோடு விளங்குவது திருவல்லிக்கேணியிலே. இராமனாகவும், கண்ணனாகவும், நரம் கலந்த சிங்கமாகவும், அர்த்திதார்த்த பரிதான தீக்ஷிதனான வரதனாகவும், தென்னாடும் வடநாடும் தொழ நின்ற திருவரங்கராசனுக்கு ப்ரதிநிதியாக மந்நாதன் என்னையாளுடையப்பனாகவும் பல திவ்ய மங்கள விக்ரஹபரிக்ரஹம் செய்து சேவை ஸாதிப்பது இத்தலத்திலே. நின்றவாறு இருந்தவாறு கிடந்தவாறு எல்லாப்படிகளையும் பகவான் அடியார்களுக்கு முற்றூட்டாகக் காட்டியருள்வதும் இத்தலத்தே. மற்ற திவ்யதேசத் தெம்பெருமான்கள் விபவ ப்ரதிநிதியாய் ஸேவை ஸாதிக்கிறார்கள். இங்கே அந்த வைபவத்துடன் அர்ச்சா ப்ரதிநிதியாகவும் ஸேவை ஸாதிப்பது தனியேற்றமாகும் அர்ச்சா ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்த திருமங்கை மன்னன் இந்த திவ்யதேசத்தையும் இந்த திவ்யதேச ஏகதேசமான பகவானையும் அநுபவித்து மங்களாசாஸநம் செய்திருப்பது தனிப் பெருமை வாய்ந்ததாகும். முதல் ஆறு பாசுரங்களிலே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதாரத்தை அநுபவிக்கிறார் கலியன். கீழ்த் திருமொழியில் இவரை வசீகரித்த ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களும், திருவெவ்வுள் கிடையழகுதானும் சிங்கவேழ்குன்றத்தில் பரிபூர்ணமாக அநுபவித்த அழகிய சிங்கரும் திருவேங்கடத்தில் திண்கைமா துயர் தீர்ந்தபடியுமாக இவையைந்தையும் தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமாக ஒருகலத்திலே சேர்த்துப் பருகுமா போலே இவர்க்குக் கண்ணனிலே பருகலாம்படி ஐவகைப் பட்டிருக்கிற இருப்பை பகவான் ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணக் கண்டநுபவிக்கிறார் ஆயினும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தை ஆறு பாசுரங்களில் அநுபவிக்கிறார். ஆகையால் அந்த அநுபவமே ப்ரதாநமாகும். இவ்வாறும் பாசுரத்தில் த்ரௌபதிக்கு அருள் செய்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வைபவம் கூறப்படுகிறது. யுதிட்டிரன் சகுநியோடு சூதாடினான். பொய்ச் சூதில் ஸகலத்தையும் தோற்றான். மனைவியான த்ரௌபதியையும் தோற்றான். அவ்வமயம் துர்யோதனன் தன் தம்பி துச்சாஸனனை நோக்கி "நமக்கு வேலைக்காரியான த்ரௌபதியை ஸபை நடுவே நிறுத்து" என்று ஏவ அவனும் வீட்டுக்கு விலக்காயிருந்துள்ள த்ரௌபதியை மிக்க பெரும் சபை நடுவேயிழுத்து வந்து அவமானப் படுத்த, அவளும் கண்ணனைச் சரணம்புக, பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம் ஆண்டங்கு நூற்றுவர் தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன்!" (பெரியாழ்வார். 4.3.6) என்றபடி அவள்பட்ட வருத்தமெல்லாம் நூற்றுவர் பெண்டிரும் எய்தி மங்கலநாண் இழந்து

விதவைகளாய்ப் புலம்பும்படி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் அரிய பெரி
காரியங்களைச் செய்தபடி யநுபவிக்கிறார் இப்பாசுரத்தில்.

அந்தகன் சிறுவன் என்று குருடன் பெற்றபிள்ளை என்று சொல்லு
வதின் நோக்கம் "இவர்கள் அறிவுகேடு வழிவழியாக வந்ததொன்று'
என்று காட்டுவது.

"அரசர்தம் அரசன்" என்கையாலே இவனுடைய அஹங்காரம்
தலை மண்டினபடி சொல்லிற்று. இப்படிப்பட்ட துர்யோதனனுடைய
தம்பி என்கையாலே அவன் கொண்டாடி வளர்க்கச் செருக்காலே
வளர்ந்தவன் என்றதாயிற்று. அவனுகினான் துச்சாஸநன். அவன்
சென்று, மஹோத்ஸவமாகையாலே ஸர்வாலங்கார ஸம்பந்நையான
த்ரௌபதியை நோக்கி "சூதிலே உன்னையும் தோற்றார்கள். எந்தமக்கு
உரிமை செய். எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்" என்றான். அதுகேட்டு
அவள் பொறுத்திலள், அந்யசேஷத்வத்தை ஸஹியாமையாலே
அவ்வளவிலே ஸர்வஸ்வாமியான கண்ணனைச் சரணம் புக்காள்:

"ஆண்பிள்ளைகளான பர்த்தாக்கள் ஸந்நிஹிதராய் இருக்க,
தூரஸ்த்தனான க்ருஷ்ணன் பேரைச் சொல்லுவான் என்" என்று
எம்பாரைக் கேட்க, முன்பே வஸிட்டன் "மஹத் யாபதி ஸம்ப்ராப்தே
ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவாந் ஹரி:" என்று த்ரௌபதிக்கு 'பரமாபத்து
ஏற்படும்கால் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனான பகவானைப்
பற்று" என்று சொல்லிவைத்தபடியாலே அவனைப் பற்றினான்
என்றருளிச் செய்தார்!

இது தன்னை பட்டரைக் கேட்க, நாயகன் கைபிடித்து நாயகி
செல்லுங்கால், இடறினால் 'அப்பே' என்னக் கடவதுகாண் என்றருளிச்
செய்தார்! அதாவது பர்த்தாவின் கையைப் பிடித்து நடந்தாலும்,
பத்நீ கால் இடறினால், அவள் வாயில் 'அம்மா' என்று வருமதொழிய
"தாத" என்று வாராதே. அவ்வண்ணமே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும்
வண்ணமான பகவானைப் பற்றினாள் என்றருளிச் செய்தார்.

இப்படி பூர்வார்த்தத்தாலே த்ரௌபதி பரிபவமும் அவள்
ப்ரபத்தியும் கூறப்பட்டது. இது அதிகாரி க்ருத்யம் கூறினவிடம்.
இனி உத்தரார்த்தத்தாலே உபாய க்ருத்யம் கூறப்படுகிறது. அதாவது
உபாயபூதனான கண்ணன் அருள் செய்த ப்ரகாரம் கூறப்படுகிறது
என்றபடி. த்ரௌபதி பட்ட வருத்தமெல்லாம் துர்யோதனாதிகளு
டைய பெண்டிர் அடைந்து மங்கலஸூத்ரத்தையும் இழந்து கதறும்படி
பண்ணினான் கண்ணன் என்கிறார் உத்தரார்த்தத்தாலே.

இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து "த்ரௌபதி நூல் தங்கினபடியும்
மற்றையார் நூல் இழந்தபடியும்"—இவள் நூலுக்கு (மங்கல

ஸூத்ராத்துக்கு) வாசியென்னென்னில் ;— கோவிந்தா என்றநாக்கு வெளுத்தின கழுத்துக்கு ஓர் குணை (நூல்-ஸூத்ரம்) ஹாநியின்றிக்கே, பாஞ்சாலியாலே குழல் விரித்திருந்த இவளை குழல் முடிப்பித்தவாறே, அவர்கள் குழல் விரித்தார்கள். நூல்வாசி இவளுக்கு உண்டாய்த்து கால்வாசியிருந்தபடியாலே யென்றபடி—அவன் காலைப் பற்றியவாறே இவள் நூல் கழுத்திலே தங்கியது என்றபடி. இந்திரன் சிறுவன் தேர் முன்பு ரக்ஷித்தான் கண்ணன்.

த்ரௌபதிக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகராகவில்லை என்று பூர்வபாதங்களால் கூறினப்போலே, இப்பாதத்தால் அர்ஜுநனுக்கு இந்த்ரன் ரக்ஷகனாகவில்லை என்று கூறப்பட்டது. ஸர்வரக்ஷகன் அசாரவாச்யனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனே என்றபடி, அவ்விபவாவதாரத்தை இங்கே திருவல்லிக்கேணியில் கண்டேன் என்கிறார் ஆழ்வார். ஆக இவள் நூலுக்குவாசி கால்வாசியே. அவன் காலைப் பற்றியதே என்றதாயிற்று. அன்றிக்கே நூல் என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லப்பட்டதாய் அதற்கு வாசி அவன் கால் வாசியே; அதாவது சரணாகதியே. சரணாகதியே பரம தர்மம் என்று கலசாஸ்த்ர ஸம்மதம் என்றபடி.

ஆக திருவல்லிக்கேணியான் ப்ரமேய பூதன். ஆழ்வார் ப்ரமாதா. அருளிச் செயல் ப்ரமாணம். இம்மூன்றுக்கும் பல்லாண்டு பாடுவதே ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ருதயம் எனக் கூறியமைகிறேன்.